

Gonca Dem

– HayrettinYazcı · 09 Aralık 2010

Ben, her şeyin tomurcuk halini çok önemsiyorum; gerek oluşum öncesi geçirdiği serüveni, gerek patlamadan önceki o kıyamet kımıldanışlarını, gerek ilk dilini çıkarmasını ve hayata meydan okurcasına patlama halini, çok önemsiyorum...

Bir ömür tabiyatı gözleyen biri olarak, çoğu insan gibi elbette onca çiçek ve güzellik içerisinde, ben de, güle yananlardanım...Gülle benim ilk muhabbetimin nasıl başladığını sahiden hatırlamıyorum. Kışın tam kışlığını yaptığı ! Yazın yazlığından utanmadığı, karasal iklimin hüküm sürdüğü bir coğrafyaya doğmuştum. Gözlerimi hayata bir koyağa gizlenmiş gibi ürkekçe duran yüz haneli köyde açmışım. Dededen kalma evimizin önünde, içinden arı uğultusunun eksik olmadığı, duvarları içerden çevreleyen yediveren güllerin buğulandığı, leyleklere yuva, yaban kavaklarıyla meskun bir mahal. Bir bozkırda gül olmak ve gül kalmak kolay şey değildi, ama, bunlar direnen güllerdendi...

Bu güllerin insanı gerçekten sarhoş eden müthiş bir kokusu vardı. Onca diyar gezdim ve her uğradığım diyarda ilk gözlediğim ve kokladığım gül olurdu. Güller gözlerimde belki aynı güller olarak kalmıştı, ancak dedemin gülleri kadar güzel kokan güllere bir daha asla rastlamadım. Her şeye rağmen ben güllerin bu yanında değildim aslında. Daha çok gülün gonca halindeyken içinde yaşadığı katman katman o yakıcı hararettedim...Yaşadığı kıyametin bir yanardağın yaşadığından farkı yoktu aslında ve bir şairin şiire yatmasından !

Şairde bir gonca gibi hapsedilmiş bir güzellikten ibarettir aslında. Ancak halden hale girip birgün her şeyle alay edercesine dilini çıkarıp sonra patladığında; dost- düşman kimsenin kayıtsız kalamayacağı güzelliğe dönüştüğünde, gonca deminde çektiği ızdırabı daha iyi anlarız. Sanırım bunun ne anlama geldiğini annelik hazzını tadanlar daha iyi takdir ederler...

Şairle şiirin ilişkisi neyse, tomurcukla gülün ilişkisi şüphesiz aynı şeydir. Şairlik daraltılan ve sıkıştırılan, dahası yoğunlaştırılan ve yalnızlaştırılan sözcüklerden dönüştürülerek binlerce yansıma üretme eylemi değil midir ? Bu yansımaların herbirinin öncelikle gözümüzü ve gönlümüzü okşaması istenmez mi ? İmge dediğimiz şey, sözcüklerin gebeliğinden başka nedir ki ? Doğan sarı ve siyah perçemli onca bahar çocuğu kız ve oğlan...Bu anlamda bir sözcük, karnında ne denli ağırlık taşıyorsa, şair içinde, şiir içinde o denli değerlidir. Sözcükleri gebe kılansa yine şairin ta kendisidir...

Bu değerden dolayıdır ki, gülün gonca hali benim tabiyata ve hayata bakışımın remzini oluşturur.

Yazdıklarım ne denli şiirdir bunu bilemem; ancak her şiire yattığımda yeşillerle kuşatılmış kankırmızı bir gonca kesildiğimi hep düşler ve yaşarım...Bu yüzden gonca halinde bir gülün zamansız koparılması da

beni en çok üzen şey olur...

Gonca deminde selam, saygı...